

1. RAK VINCENT

neboli Doma je doma

Nad Valašským královstvím se rodil krásný den. Sluníčko se vyhouplo na oblohu, zazvonil budík, CRRRRRRR, a Hubert s Hodanem se probudili. Ani se jim nechtělo otvírat oči, natožpak vstávat, ale nakonec přece jen vylezli ze šuplíků, snesli dolů trpaslíka Ludvíka a pustili se do ranní hygieny. Vyčistili si zuby kartáčkem na ruční pohon, osprchovali se vodou z konvičky, nechali se vyhřebelcovat myčkou z kuchyňského robota a nakonec si dopřáli mydlinkovou lázeň ve staré výlevce.

U snídani se Hubert rozmrzele zeptal: „Jak ses vyspal, Hodane?“

„Špatně,“ zabručel Hodan pohřebním hlasem a popotáhl. „Ludvíčkovi se stýská po Edovi... Copak asi Edáček dělá? Jestlipak se mu po nás taky stýská?“

„Co by dělal!“ opáčil Hubert. „Znáš Edu! Maká v laboratoři pětadvacet hodin denně, na stýskání nemá čas!“

Podal Hodanovi sýr a řekl: „Stýskat se může, ogaři, ale snídat se musí!“

Ale Hodan zavrtěl hlavou: „My s Ludvíčkem ani nemáme hlad.“

Hubertovi bylo jasné, že musí Hodana rozveselit. Probudit v něm chuť do života. Hodila by se kapka pravé valašské trnkovice, která zahání smutek, ale kde ji vzít? Ale Hubert si uměl poradit.

„Podívám se do schránky,“ pronesl tajemně a vlezl dovnitř. „Možná že nám někdo píše...“

„Eda...?“ špitl Hodan s nadějí v hlase.

„Nevím,“ hlásil Hubert. „Je tady tma...“

Vylezl ze schránky s pohlednicí v zubech, zahleděl se na písmo a zajásal: „Eda nám píše z Prahy!“

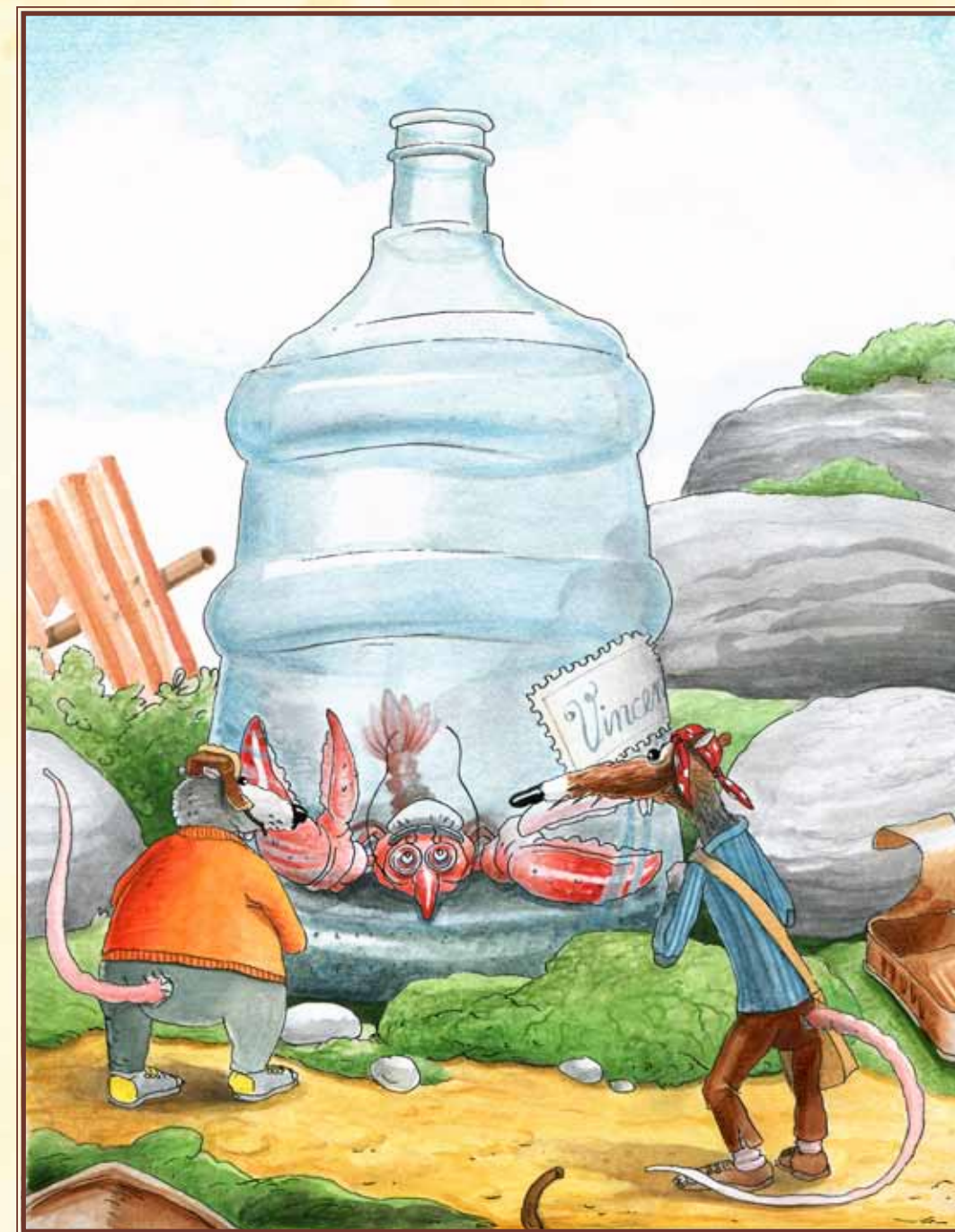
„Ukaž!“ zvolal Hodan a zmocnil se pohlednice.

„Mi... lí... přá... telé,“ četl pomaloučku, „tě... ším... se na... vás...“

Trpaslík Ludvík neříkal tak ani tak, ale poznal Hubertovo písmo. Tu pohlednici nenapsal Eda, ale Hubert! To je záhada. Hubert zfalšoval pozdrav od Edy, ale proč? Aby Hodanovi udělal radost, a to je, kamarádi, chvályhodná věc.

„Podíváme se za Edou,“ nadhodil Hubert.
 „Pojedeme do Prahy?“ vyhrkl Hodan.
 „Kdepak, Hodane, Praha je daleko,“ vysvětloval Hubert. „My se tam podíváme dalekohledem!“
 „A to jde? Na takovou dálku?“
 „Všecko jde, když se chce. Ale musí to být hodně silný dalekohled! Víš co? Poradíme se s Vincentem!“
 „Myslíš raka Vincenta?“
 „Ovšem, rak Vincent je slavný cestovatel, ten bude vědět, kde se dá sehnat pořádný dalekohled!“
 Naložili Ludvíčka na vozík z naběračky a jeli. Nebylo to daleko. Zastavili u zavařovací láhve a Hubert zaťukal na sklo.
 „Na Vincenta musíme uctivě zaklepat, protože...“
 V láhvi koulel očima velký rak. A hned skočil Hubertovi do řeči: „... protože jsem nejstarší obyvatel smetiště, rozumíte?“
 Roztočil se jako čamrda, až se Hodanovi zatočila hlava.
 „A proč se v té láhvi točí?“ chtěl vědět Hodan.
 „Vincent býval cestovatel,“ řekl Hubert, ale ten se ujal slova sám.
 „Jenomže pak jsem spadl do téhle láhve a nemůžu ven! Tak se točím a točím a točím!“
 „A proč se točíš pozpátku?“ vyzvídal Hodan.
 „Protože jsem rak, u všech všudy!“ durdil se Vincent. „Copak nevíš, že my raci chodíme pozpátku? A co mi vlastně chcete?“
 „Hledáme pořádný dalekohled,“ pravil Hodan.
 „Nevěděl bys o nějakém?“ přidal se Hubert.
 Rak Vincent se zadumal a nakonec řekl: „O jednom bych věděl. Když mě dostanete ven, je váš!“
 „Platí,“ přikývl Hubert. Přinesl udici a do láhve spustil háček.
 „Tož, Vincente, drž se!“
 Hubert zabral, ale Vincent jen nadskočil.
 Teprve když se přidal svalnatý Hodan, vytáhli raka ven.
 „Povedlo se!“ jásalí krysaři.

*Rak Vincent
 žije uvnitř v láhvi.*

„Díky za vysvobození, chlapci,“ jásal Vincent a zacvakal klepety. „Dalekohled máte tamhle!“

Krysáci bezradně stáli nad hromádkou trubek, čoček, ozubených koleček a drbali se na hlavě.

„Ovšem sestavit si ho musíte sami,“ poučil je Vincent. „Tady máte plánek!“

„My si poradíme,“ ujistil ho Hubert a za chvíli byl dalekohled hotový.

„Za takový teleskop,“ pravil uznale Hodan, „by se nemusela stydět ani světoznámá hvězdárna ve Vlašimi.“

„Zaostřete mi to, chlapci!“ volal Vincent, který chtěl přístroj vyzkoušet. „Něco se tam hýbá!“

Krysáci ostříli a rak-cestovatel zkoumal vzdálené obzory.

„Senzační obraz!“ liboval si Vincent. „Ale pozor! Co se to sem valí za obludu? Ještě ostří, Huberte!“

Ježíšku na křížku, než se Vincent stačil vzpamatovat, obluda je tu – ale není to žádná obluda, je to Eda, laboratorní přítel z Prahy!

„Kde se tu bereš, Edo?“ vyjekl překvapený Hubert.

„Že jsi nás ale nechal čekat,“ utrousil vyčítavě Hodan.

Ludvíček neříkal nic, ale bylo vidět, že má radost. Konečně začne život plný dobrodružství!

„Promiňte, přátelé,“ pravil omluvně Eda, „malíčko jsem se zdržel v laboratoři.

Důležitý pokus, víte? Nemohl jsem nechat kolegy ve štychu!“

„Tož, ogare, vítej doma!“ zahlaholil Hubert, který se konečně vzpamatoval z překvapení.

„Kamaráde...,“ dojatě dodal měkkosrdcatý Hodan a pokusil se Edu obejmout.

„To víte, bez vědy bysme byli sto let za opicema,“ řekl Eda, „ale doma je doma! Však se mi po vás stýskalo!“

A což teprve nám, pomyslel si Ludvíček.

„Ale já se tady dojímám,“ pokáral Eda sám sebe, „místo abych rozdal dárečky! Malíčkost pro Huberta...“

Eda rozdával balíčky a kamarádi je hned rozbalovali.

„Ořezávatko!“ užasl Hubert. „Neocenitelný pomocník všech kronikářů!“

„Sýr pro Hodana,“ pokračoval Eda.

„Vyhlášený, lahodný, báječně vyzrálý sýr elementál!“ zvolal Hodan, přičichl a ochutnal. „To není sýr, to je sen!“

„A pro Ludvíčka mám novou židličku,“ hlásil Eda, postavil na zem plechovku od limonády a umístil na ni trpaslíka. „O takovém posezení se ti ani nesnilo!“

„Tož, Edáčku, my ti pěkně děkujeme,“ spustil dojatý Hodan.

„Ale jak ti to oplatíme?“ přidal se Hubert. „Nečekali jsme tě...“

Hubertovy rozpaky ukončil rak Vincent: „A pro mě by se něco nenašlo, Edo?“

„Vincent je cestovatel, víš?“ představil ho Hubert.

„Jenomže pořád couvám a nevidím na cestu,“ dodal Vincent.

„To je malíčkost, šéfe,“ zahlaholil Eda, sáhl do batohu, vytáhl automobilové zrcátko a připevnil ho Vincentovi na klepeto. A na druhé klepeto mu přimontoval zvonek, aby si mohl zazvonit pro radost.

Eda si ví vždycky rady, pomyslel si Hubert s obdivem. Ten se ve světě neztratí. Škoda že takových chlapíků není víc! Na našem smetišti akorát tři!

„Teď se mi bude znamenitě couvat!“ radoval se rak Vincent a hned si to vyzkoušel. Zmizel kamarádům z dohledu, než byste pětkrát řekli Vizovice. Zdálky zaslechli jen veselé zvonění.

„Kde budu spát, pánové?“ zajímal se Eda. „Myslíte, že můj šuplík bude ještě volný?“

„Pro tebe vždycky, Edo!“ zabručel dojatý Hodan.

Když se toho dne ukládali ke spánku, učinil Hubert do domácí kroniky tento pamětihodný zápis:

„A tak se nám Eda zase vrátil. Praha je Praha, ale doma jste tam, kde máte kamarády.“

Dobrou noc!

